

на България във войната. България изгуби своята национална независимост, свобода и държавен суверинитет.

Така по вина на продалата се на Хетлер фашистка клика българският народ, за трети път в своята най-нова история бе противопоставен и се оказа фактически в положение на война срещу братските югославски народи и своята южна съседка Гърция, а по-късно и срещу своя освободител Великият руски народ и неговото социалистическо отечество. Но народ, като нашият изпитал на гърба си две национални катастрофи, трудно можеше да бъде въвлечен в една нова война, която ясно бе за всички, щеше да го тласне към нова, още по-голяма катастрофа. Цялата прогерманска външна и противонародна вътрешна политика на правителството беше отречена и осъдена от българският народ. Сега, както и по време на турското робство, той отново обръщаше погледите си към братска Русия и виждаше своето второ национално освобождение, този път от тевтонските поробители, само в дружбата и съюза със Съветския съюз. Затова всеки опит на властващата върхушка у нас и управляващите кръгове, да превият волята на нашия народ за свобода и сломят вратата му в спасителната дружба със Съветския съюз, срещна твърдият отпор на целия български народ. Противоречията между народ и управляващи се изостриха до краен предел.

Вълни на негодувания и протести заливаха страната. Вдигнаха се на стачна борба за зацта на своите интереси работниците, влизаха в остри откънчения и схватки с нарядните комисии и селяните. През 1940 година в страната нарастваше бурно революционно движение израз на което бяха масовите стачки на работниците от тютюневата, металната и каучуковата индустрия.

Българската фашистка власт отговори на този законен протест на народа с насилие и терор. На справедливите искания за по-добри условия на живот властта отговаряше с преследвания, уволнения, наказания, арести. Особено се засили терора след започването на анти-

Великият